

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξαμηνίῳ > 4,50
Τριμηνίῳ > 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Νοεμβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 50

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Γιατί ὄχι; ἀποκρίθηκε μὲ ἀπάθεια ὁ Ἀγκλᾶς. Ἐδῶ εἶνε συμφωνία, συναλλαγὴ. Ἄν σᾶς χρειάζεται ἡ ἀπόδειξις ποῦ θὰ σᾶς δώσω, δίκηρ εἶνε νὰ μοῦ δώσετε καὶ σεῖς...

— Καμτσικιές! νὰ τί σοῦ πρέπει, παλῆγάνθρωπε!

Καὶ ὁ Ἀλβαράδο, ἔξω φρενῶν, ἄρπαξε τὸ καμτσικί του καὶ ἄρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ αὐτὸ τὸν Ἀγκλᾶς. Δὲν τὸν ἔμελε πιά γιὰ τίποτα. Οὐτὲ γιὰ τὸ θόρυβον ποῦ ἔκανε μὲ τῆς φωνῆς του καὶ μὲ τὰ παράφορα κινήματά του. Ἀς ξυπνοῦσαν ὅλοι στὸ βαπόρι, ἄς ἔμπαινε στὸ «δικαστήριον» ὅποιος ἤθελε!..

Ἐξαφνα μιά πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίξε σιγὰ-σιγὰ καὶ παρουσιάσθηκε μιά λευκή, ἀγγελικὴ ὄψασίς.

Ἦταν ἡ Κολέττα μὲ τὸ μακρὺ νυκτικὸ τῆς πουκάμισο. Εἶχε ἀκούσῃ ἀπὸ τὴ διπλανὴ καμπίνα τῆς ἀγριοφωνάρες,

κ' ἔμπαινε γιὰ νὰ κατευνάσῃ τὸ θυμὸ τοῦ Βραζιλιανοῦ τῆς μπαμπᾶ.

Τᾶχασε ποῦ εἶδε τὸν ἀδελρό της, πεσμένο στὸ πάτωμα, νὰ μαστιγώνεται ἀπὸ τὸν Ἀλβαράδο, καὶ μιά στιγμή ἔμεινε ἀκίνητη καὶ σαστισμένη...

Μὴν ἔδλεπε ὁ νεῖροί.. Πῶς ὁ ἀδελρός της βρέθηκε στὴ Λουτετία καὶ στὴν καμπίνα τους;

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ σταθῇ περισσότερο γιὰ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα, ὥρμησε στὸν κτηματία, τοῦ κράτησε τὸ χέρι ποῦ εἶχε τὸ καμτσικί καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόνο λύπης καὶ μομρῆς:

— Μά, μπαμπᾶ!.. Δὲν μοῦ ὑποσχεθήκατε(*) νὰ μὴ τοῦ κάμετε κανένα κακό;.. Ἀδελφός μου εἶνε ἐπιτέλους... Ἀφίστε τον!.. Ἀφίστε τον λοιπόν!

Κι' ὁ πελώριος ἀνδρουκλας ὑποτάχθηκε στὸ κοριτσάκι, ποῦ τοῦ τράβηξε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ καμτσικί καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ὀπισθεχωρήσῃ.

Ὁ Ἀγκλᾶς ἄρχισε νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ βοήθεια.

— Εὐχαριστῶ, Κολέττα, ψιθύρισε. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως, ποῦ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου αὐτὴ ἡ ἐπέμβασις, προσπαθοῦσε νὰ στείλῃ τὴν Κολέττα στὴν καμπίνα τῆς.

— Πήγαινε μέσα, τῆς ἔλεγε. Δὲν χρειάζεσαι σὺ ἐδῶ.

Κ' ἔκαμε νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ χέρι ἡ μικρὴ ὅμως δὲν ἔφευγε.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Βραζιλιανὸς εἶχε ξεθυμῶσῃ.

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 389.

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε, εἶπε. Ἐχετε δίκην, κύριε Ἀγκλᾶς συμφωνῶ ὅτι μπορεῖτε νὰ ὑπαγορεύσετε τοὺς ὅρους σας, γιατί ἔχετε καὶ μιά ιδιότητα ποῦ δὲν τὴν συλλογίσθηκα προτύτερα: εἰσθε ἀδελφός αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ, ποῦ τὸ ἀγαπῶ

σάν παιδί μου καὶ ποῦ ἐπιθυμῶ, μὲλις φθάσωμε στὴ Γαλλία, νὰ τὸ υἱοθετήσω. Ἐμπρός, ἄς συζητήσωμε.

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας, κύριε! ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ κακούργος.

Ἡ συζήτησις ἄρχισε μεταξύ τῶν δύο ἀνδρῶν κ' ἔτελείωσε μὲ τὴν ἀκόλουθη συμφωνία:

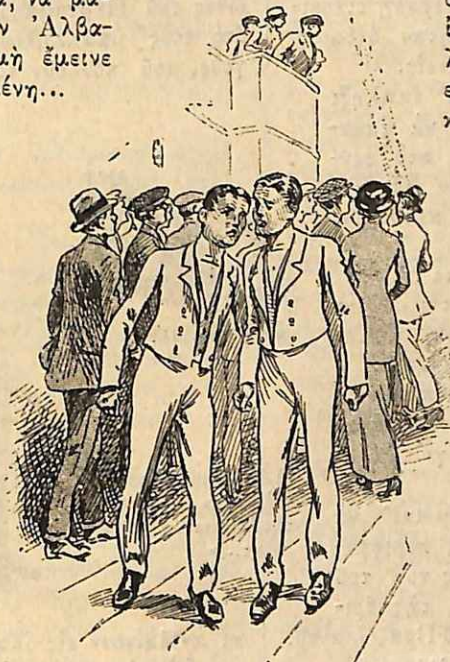
Ὁ Ἀγκλᾶς θὰ ὠμολογοῦσε τώρα ἐγγράφως, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἔνοχος

τῆς κλοπῆς τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, κατορθώσας νὰ ποικιμίσῃ μὲ τὴν Ἰνδικὴ κἀνναβι, τὸν δυστυχισμένο Σομὺ κ' ἔτσι νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ.

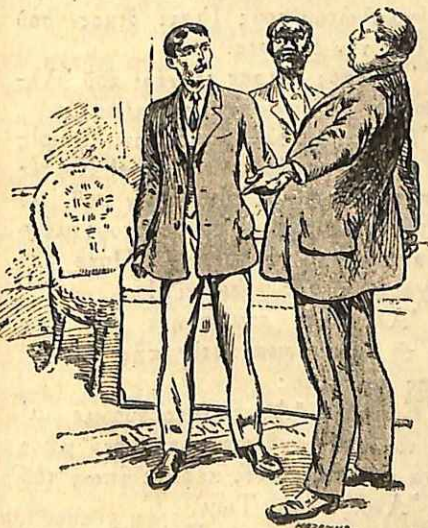
Ὁ Ἑρρίκος ἦταν στὰ οὐράνια, ὅσο ἔβλεπε τὸν γαμπρό του νὰ γράφῃ καὶ νὰ υπογράψῃ ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ποῦ θὰ ἐδγαζε ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸν πατέρα του ἀκηλίδωτο.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό. Ὁ Ἀλβαράδο εἶχε βρῇ ἐνὰ χαρτιά τοῦ κακούργου τὴν πιστωτικὴν ἐπιστολήν, γιὰ ἓνα ἑκατομμύριον φράγκα, ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ μιά Βελγικὴ Τράπεζα τὴ στιγμή ποῦ ἔφευγε γιὰ τὴ Βραζιλία. Ἐκείνησε ἔλοιπὸν ὁ Βραζιλιανὸς νὰ μεταβίβασθῃ αὐτὸ τὸ ποσὸν ἐν ὄνομα τοῦ Ἑρρίκου, ποῦ θὰνελάμβανε νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ στὴν Τράπεζαν.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας τοῦ Ἀγ-

«Κρίμα! δὲν ἔχουμε τύχη!»

«Φύγετε καὶ νὰ μὴ σᾶς ξαναἰδοῦμε!»
(Σελ. 399, στ. α'.)

κλάς, —καμιά πενηνταριά χιλιάδες φράγκα, σε τίτλους αγορασμένους στη Βραζιλία, —ο Άλβαράδο του το χάριζε από ευπλαχνία. Δεν θάλεγε τίποτε από πολύτιμο σε κανένα και θα τον αφήνει ελεύθερο αύριο, μόλις θα έφθανε το βαπόρι στο Περναμπύκο.

Κατά της δέκα το πρωί είχε τελειώσει η παράξενη αυτή συμφωνία. Άλλα τι θάκαναν τον Άγκλας, ως τη στιγμή που θα έφθαναν στον πρώτο λιμένα;

Δεν μπορούσε βέβαια να ξαναγύριση στην καμπίνα των Γερμανών, που θα του ζητούσαν λόγο για την αποτυχία της αποπειρας του και θα εξακολουθούσαν να τον κρατούν ως αιχμάλωτο. Έπρεπε λοιπόν να μείνει κρυμμένος στη καμπίνα του Άλβαράδο, άορατος από όλους τους ανθρώπους του πλοίου ως αύριο. Και 'ς αυτήν την ανάγκη, το καλλίτερο θάταν να ξαναπαρή στο σεντούκι εκείνο, όπου είχε περσινή εικονιτέσσες ώρες και όπου ήταν βέβαιος, ότι δεν θα τον έβλεπε κανείς.

Φαντασθήτε τώρα την εκπληξή του Τώμ, όταν του είπαν να ξαναβάλει τον αιχμαλώτο του στο σεντούκι, και προπάντων άμα είδε τον Άγκλας να μπαίνει με προθυμία, λέγων στους άλλους:

— Χαίρετε κι' εσείς!

Όταν όμως εξήγησε την άδεια να φιλήσει την αδελφή του, η Κολέττα του το άρνήθηκε καθαρά:

— Όχι, Εσύχιε, του είπε. Τώρα που έμαθα όλα τα κακά που έκαμες, δεν θέλω να σε ξέρω γι' άδελφό μου. Πήγαινε!

Ο Άγκλας δεν επέμενε να είσθε βέβαιο όμως, ότι η περιφρόνησις της μικρής αδελφής του του έστοίχισε περισσότερο από τρεις βρισιές και της καμπίνας του Βραζιλιανού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Η τιμωρία.

Η Λοιπότεία άγκυροβόλησε μπροστά στο Περναμπύκο, τρία σχεδόν μίλλια απέξω, γιατί η πόλις αυτή δεν έχει ακόμη λιμένα κατάλληλο για μεγάλα πλοία.

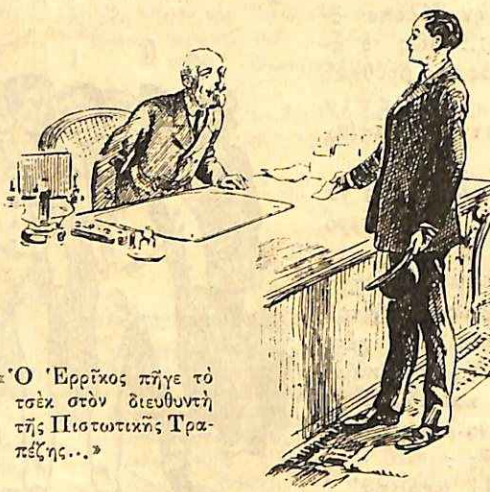
Σ' αυτή την δυσκολία πρέπει να προστεθί και το ότι η θάλασσα εκεί είναι πάντα τρικυμισμένη κ' η βάρκες που μεταφέρουν στο πλοίο τους ύγειονόμους, τους τελωνιακούς, τους άστυνομικούς κτλ. χορεύουν πολύ διασκεδαστικά... για τους επιβάτες, που παρακολουθούν το θέαμα από το κατάστρωμα.

Και το κατάστρωμα της Λοιπότείας, εκείνη την ώρα, ήταν γεμάτο κόσμο. Μετανάστες και άλλοι είχαν έλθει επάνω και διασκεδάζαν με της βάρκες που τριγύριζαν το υπερωκεάνειον ή άγωνίζοντο να το φθάσουν. Έν-

νοείται, ότι ο Έρρίκος και η Κολέττα, αν και κουρασμένοι από την άγρυπνία, βγήκαν στην «ταράτσα» τους, δηλαδή στο ειδικό κατάστρωμα της καμπίνας του Άλβαράδο, κ' εκύτταζαν και αυτοί το θέαμα. (*)

Τα παιδιά όμως δεν ήταν πολύ εύθυμα... Έσυλλογίζοντο σιωπηλά, ότι το δράμα, το φοβερό εκείνο δράμα, που τα είχε συνταράξει, πρό πάντων με της σκηνης της περασμένης νυκτός, θα έτελειωσε σε λίγο, εκεί μπροστά στα μάτια τους: Ο κακούργος, ο κλέπτης, ο δολοφόνος, ο άπαισιος Άγκλας θα έβγαινε από το πλοίο, και δεν θα τον ξανάβλεπαν ποτέ. Ο Άλβαράδο έπερίμενε να έλθει ο κοινωγώνης το πλοίο, για να νοήξει το σεντούκι όπου είχε διανυκτερεύσει ο αιχμάλωτός του.

Την στιγμή εκείνη, η Λοιπότεία θα πλημμυρούσε από τους νέους ταξειδωτές που Περναμπύκου, τους βαρκάρηδες, τους υπαλλήλους και τους γυρολόγους, που πουλούσαν φρούτα ή μαϊμούδες

«Ο Έρρίκος πήγε το σεντούκι στον διευθυντή της Πιστωτικής Τραπεζής...»

κι' ανεβαίνουν εις όλα τα μεγάλα βαπόρια. Άφ'όλα λοιπόν ο Άγκλας θα μπορούσε να βγίη και να ανακατευθί μ' εκείνο το πλήθος, χωρίς να εκπλήξει κανένα ή παρουσία του στο κατάστρωμα, και ακόμη —το κυριώτερο, —θα μπορούσε με τη μεγαλειότερη ευκολία να αποβιβασθί στην ξηρά με καμιά από της πολυάριθμης βάρκες, που είχαν περικυλώσει το βαπόρι κ' έγύρευαν μουστερήδες.

Κάπου-κάπου η Κολέττα ρωτούσε τον φίλο της:

— Λες να του άνοιξαν το σεντούκι;

— Πάω να ιδώ! άπαντούσε ο Έρρίκος, που έμπαινε μία στιγμή στην καμπίνα και ξαναγύριζε λέγων:

— Ακόμη. Δεν είναι ώρα.

Σε λίγο επλησίασε στο βαπόρι μία βάρκα κι' ανέβηκαν απ' αυτή μερικοί Βραζιλιάνοι με στολή, που τους δέχτηκαν στη σκάλα ο γιατρός και ο ύποπλοιάρχος.

(*) Έδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 390.

— Ήνε οι ύγειονόμοι! έψιθύρισαν τα παιδιά.

Υστερα από δέκα λεπτά, οι ύγειονόμοι ξαναφάνηκαν στο κατάστρωμα, βγαίνοντας από την τραπεζαρία της πρώτης θέσεως, και άμέσως στο βαπόρι έβγαινε έξω. Με φωνές, με ούρλιασμα, με γέλια, ένα πλήθος άραπάδων ώρμουσε από της βάρκες, σκαρφάλωνε στή σκάλα, ανέβαινε στο κατάστρωμα και το πλημμυρούσε. Οι καμαρότοι έκλειδωναν διαστικά της καμπίνας μπροστά στην όρδη των άγριων θρώπων αυτών, που τριγύριζαν κ' έχώνοντο παντού.

Τίποτα δεν ήμποδίζει πιά τον Άλβαράδο να κρατήση την ύσχεσί του και να ρώτη στον Άγκλας την έλευθερία του. Ο Έρρίκος, που για είκοστή φορά είχε ξαναμπή στην καμπίνα, να ιδί τι γίνεται, ρώτησε τον Άλβαράδο, την στιγμή που έτοιμάζετο να διατάξη τον Τώμ να νοήξει το σεντούκι:

— Έχετε όλα τα έγγραφα;

— Βλέπω, ότι είσαι πολύ προνοητικός, άποκρίθηκε γελών ο Βραζιλιανός.

— Μα με τέτοιο άρθρωπο που έχω να κάμω, είπα ο μικρός, ξέρω κ' εγώ;... Και τώρ' ακόμη μπορεί να μ'ας γελάση.

Για να ήσυχάση το παιδί, ο Άλβαράδο άνοιξε το συτάρι του τραπεζιού κι' έβγαλε το γράμμα του Άγκλας που όμολογούσε ότι αυτός έκλεψε το έκατομμύριο της Τραπεζής, καθώς και την πιστωτική έπιστολή της Τραπεζής του Βελγίου, που την είχε μεταβιβάσει στο όνομα του Έρρίκου Σομώ Δαλινύ.

— Βλέπεις, του είπε, ότι όλα είναι εν τάξει.

— Όρρά! έκαμε ο Έρρίκος.

— Τώρα λοιπόν, ρώτησε ο κτηματίας, μ'ας δίνεις την άδεια να νοήξουμε το αιχμαλώτο σου; Γιατί δικός σου είναι, έσύ τον έπιασες.

Ο Έρρίκος έπιασε το χέρι του Άλβαράδο και με συγκίνησι του είπε:

— Ω, ξέρω πολύ καλά, ότι χωρίς έσας, δεν θα κατώρθωνα τίποτα! Να ξέρετε πόσο σ'ας είμαι ευγνώμων που με βοηθήσατε, να βγάλω τον δυστυχισμένο μου πατέρα από τη φυλακή! Ποτέ δεν θα ξεχάσω τι σ'ας χρεωστώ!

Ο Άλβαράδο σταμάτησε μ' ένα νεύμα το ξεχείλισμα αυτό της ευγνωμοσύνης και είπε:

— Έμπρός! Άς ξεμπερδέουμε μ' αυτόν τον παληάνθρωπο, που δεν μόρεσα να του σπάσω το κεφάλι όπως του άξιζε. Άνοιξέ του, Τώμ.

Ο μαύρος ύπήκουσε. Και μόλις σηκώθηκε το σκέπασμα του σεντουκιού, ο

Άγκλας πετάχτηκε από τη φυλακή του κι' άφ'ού έριξε μια ματιά γύρω του, είπα:

— Μου φαίνεται, ότι μπορώ να φύγω.

— Ναί, άποκρίθηκε ο Βραζιλιανός. Φύγετε και να μη σ'ας ξαναϊδούμε πιά!

Ο Άλβαράδο και ο Έρρίκος γύρισαν στο κατάστρωμα όπου, μαζί με την Κολέττα, εξακολουθούσαν να κυττάζουν την κίνησι.

Επειδή η θαλασσοταραχή δυνάμωνε όλοένα, η άστυνομία του λιμένος, είχαν επιβάλει την χρήσι των καλαθιών.

Καλάθια λέγονται κάτι κιβώτια σαν βαγονάκια, από λυγαριά, με μία ποτούλα, που μπαίνουν μέσα οι επιβάτες, από δυο-δυο ή τρεις-τρείς. Ένα βίντσι σηκώνει τα καλάθια αυτά στον άέρα και τα καταβάζει μέσα στή βάρκη. Άνοιγουν τότε την ποτούλα κ' οι επιβάτες παίρνουν τη θέσι τους στή βάρκη, άπογύγοντες έτσι τον κίνδυνο που θα διέτρεχαν, αν κατέβαιναν από τη σκάλα του βαποριού και πηδούσαν από κει στή σαλευόμενη βάρκη. Το πήδημα αυτό θα ήταν πολύ επικίνδυνο, γιατί τα νερά του Περναμπύκου είναι γεμάτα καρχαρίες κι' αλλοίμονο σ' εκείνον που θάπερτε στή θάλασσα.

Έξαφνα ο Έρρίκος έσπρωξε τον άγκωνα του Άλβαράδο και του είπα σιγά, δείχνοντάς ένα καλάθι, που έπαιρνε επιβάτες

— Νά τος! νά τος!... Ο Άγκλας... μπαίνει στο καλάθι: για να φύγη.

— Άς πάη στα τσακίσματα! άποκρίθηκε ο Βραζιλιανός.

Άλλά μ' όλη αυτή την κατάρα, ο Άλβαράδο, καθώς και τα παιδιά, δεν έσκόπωναν τα μάτια τους από το καλάθι εκείνο, όπου είχε μπή ο Άγκλας μαζί με δυο άλλους.

Ο ναύκληρος έσφύριξε, η άλυσίδα του βαρούλκου τεντώθηκε και το καλάθι σηκώθηκε στον άέρα, κρεμασμένο, για να καταβίη ως τη βάρκη, που περίμενε κάτω να το δεχθί.

Έξαφνα, οι θεαταί είδαν το καλάθι να πέφτει απότομα, να κτυπά στην κουπαστή της βάρκας και να γίνεται άφαντο στ' άφρισμένα κύματα!

Άμέσως, απ' όλα τα μέρη, άντήχησαν φωνές:

— Έσπασε η άλυσίδα!... έσπασε η άλυσίδα!...

— Ω, τους δυστυχισμένους!...

— Γρήγορα βοήθεια!...

Στο βαπόρι, καθώς και στή βάρκη, που το τριγυρίζουν, όλοι κάνουν σαν τρελλοί. Όρμουν προς το μέρος, όπου είχε καταποντισθί το καλάθι, για να βοηθήσουν τους δυστυχισμένους που ήταν μέσα. Ο Έρρίκος κ' η Κολέττα παρακολουθούν με φρίκη την τραγική αυτή σκηνή. Η μικρή κλαίει και φωνάζει:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΠΙΟ ΛΙΓΟ

Άγαπητοί μου,

ΜΟΥΝ μία μέρα 'ς ένα φιλικό μου σπίτι, προσκαλεσμένος να γευματίσω. Το τραπέζι έλαμπε στολισμένο με πλούσια σερίτσια, με ώραϊα λουλούδια, με διάφορα φαγάκια και με δυο χαριτωμένα παιδάκια, έν' άγόρι δώδεκα χρόνων κ' ένα κορίτσι

δεκατριών, τα μονάκριβα του σπιτιού. Έκει λοιπόν που τρώγαμε και κουβεντιάσαμε εύθυμα, βλέπω έξαφνα τον Παυλάκη —το άγόρι —κατσουφιασμένο και τον άκούω να μουρμουρίζει με παραπονηράκι κι' άπελπισμένα γνεψίματα στή μαμιά:

— Της Λιλής της έβαλες πιά πολύ!... ιδές έμένα τί λίγο!...

— Σιωπή! του ψιθύρισε η μαμιά. Η Λιλή είχε πιά μεγάλη... Δε ντρέπεσαι;

Και με γνέψιμο τούδεξε μένα, για να του θυμίσι, ότι σήμερα στο τραπέζι ήταν και ξένος άνθρωπος...

Ο μικρός μαζεύτηκε, σώπασε, εξακολούθησε όμως να έχη κατεβασμένα τα μούτρα του και τα μάτια του έτοιμα να κλάψουν... Όπωςδήποτε, σε λίγο, είχε καθαρισμένο το πιάτο του από το φαί που του άρεσε, φαίνεται, ιδιαίτερος, κ' εκύτταζε με ζήλεια την αδελφή του, που έτρωγε ακόμη το παραπανιστό...

Η παιδική αυτή σκηνούλα δεν μου φάνηκε έκπληκτική. Έβρω πως όλα σχεδόν τάδελφια συνέρχονται άναμεταξύ τους κι' άπαιτούν να τους δίνουν την ίδια ακριβώς μερίδα από το φαί που τους άρέσει, χωρίς να άναγνωρίζουν διαφορά ηλικίας και δικαίωμα στο μεγαλύτερο. Και τα δικά μου κορίτσια έτσι έκαναν σαν ήταν πιά μικρά. Και θυμούνται τώρα, που όταν μία φορά είπαμε στή Λουλούκα, ότι η Κάκια, σά μεγαλύτερη, έπρεπε να τρώη κάτι περισσότερο, ή μικρούλα μ'ας άποστόμωσε με την άπρόσπτη παρτήρησι:

«Μπα! τα στόματά μας το ίδιο χωρούν!» Άργότερα όμως, άλλο φαί κι' άλλη σκηνή στο τραπέζι. Αυτή τη φορά κατσούφιασε η Λιλή. Και με τα ίδια γνεψίματα στή μητέρα της, με τα ίδια δακρυσμένα μάτια, παραπονέθηκε ότι του Παυλάκη του έβαλε... πιά λίγο!

— Σιωπή! της ψιθύρισε η μητέρα της. Το ίδιο έβαλα και του Παυλάκη. Φά' το! — Μα πως να το φάω; φώναξε η Λιλή άκράτητη. Ίδές έμένα πόσο!... Του Παυλάκη δεν είναι ούτε το μισό!...

Όμολογώ, ότι αυτό μ' έξέπληξε. Η Λιλή αυτή, που φρόντιζε τόσο για τον άδελφό της, και δεν έννοούσε να έγγίξη το φαί της, αν δεν έβαζαν και στον άδικομένο εκείνο την ίδια ποσότητα, ή Λιλή αυτή που δάλλυζε για μίαν άδικία, όχι πιά έναντιόν της, αλλά έναντιόν του άδελφού της, μου φάνηκε άγγελος καλωσύνης, θάυμα άταπαρνήσεως, πρότυπο φιλόστοργης άδελφούλας...

— Μπράβο, Λιλή, της είπα. Έσύ είσαι πολύ καλό κορίτσι. Ο Παυλάκης προτήτερα έκαμε σκηνή, επειδή σένα σούδωσαν πιά το πολύ. Ένώ συ τώρα παραπονέσαι, επειδή αούτου σου δώσαν πιά το λίγο. Μπράβο, Λιλή! δεν είσαι καθόλου εγωίστρια!...

Παράδοξο άποτέλεσμα είχαν τα λόγια μου. Και πρώτο, κανείς δεν μου άποκρίθηκε λέξι. Έπειτα, η Λιλή έβγαινε κατακόκκινη, έσκυψε στο πιάτο της κι' άρχισε να τρώη το φαί, που ως εκείνη τη στιγμή δεν το είχε άγγίξη. Κ' ένώ ένα πονηρό και συγκρατημένο χαμόγελο έτέντωνε τα χείλη του Παυλάκη, που ήταν έτοιμος να βάλη τα γέλια, ή μητέρα άνοιγε τα μάτια της και μ' εκύτταζε μ' ένα τρόπο αίνιγματικό. Τι ήθελε άρά γε να μου πη: Έκανα καμιά γκάφα; Πολύ περίεργο!...

Δεν είπα τίποτα και το γεύμα εξακολούθησε κ' έτελειώσε χωρίς άλλο έπεισόδιο. Έπειτα όμως, άμα σηκωθήκαμε και οι μεγάλοι περάσαμε στο σαλόνι να πάρουμε τον καφέ, ένώ τα παιδιά κατέβαιναν στον κήπο να παίξουν, ή μητέρα τους μου είπα:

— Προτήτερα πέσατε έξω... Μου ήλθαν να κάμω κάτι γέλια!... Μα είχατε και δική. Πού να καταλάβετε σείς τί τρέχει μ' αυτά τα παιδιά. Έπρεπε να ξέρετε, ότι ο μουσακάς δεν τους άρέσει καθόλου, ένώ τρελλάινονται και τα δυο για της κοτολέττες με τον πουρέ. Εγώ όμως ταναγκαζώ να τρώνε απ' όλα.

— Α! έκαμα έκπληκτος. Ωστε και η Λιλή;

— Και η Λιλή, φίλε μου, παραπονέθηκε για τον ίδιο λόγο που μουμύρισε κι' ο Παυλάκης. Το έθεώρησε σαν πρόνομιο, σαν εύνοια, που το έβαλα πιά το λίγο από ένα φαί που δεν τους άρέσει. Και ζητούσε απλούστατα, ή έγώιστρια, να τον αναγκάσω κι' αυτόν να φάη το ίδιο.

— Ένώ ο Παυλάκης;...

— Ο Παυλάκης πάλι παραπονέθηκε πως έβαλα της Λιλής πιά το πολύ από ένα φαί που τους άρέσει. Βλέπετε λοιπόν, ότι και το πιά το πολύ του ενός, και το πιά το λίγο της άλλης, είχαν την ίδια ακριβώς σημασία.

Πώς γελιέται κανείς καμιά φορά!... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

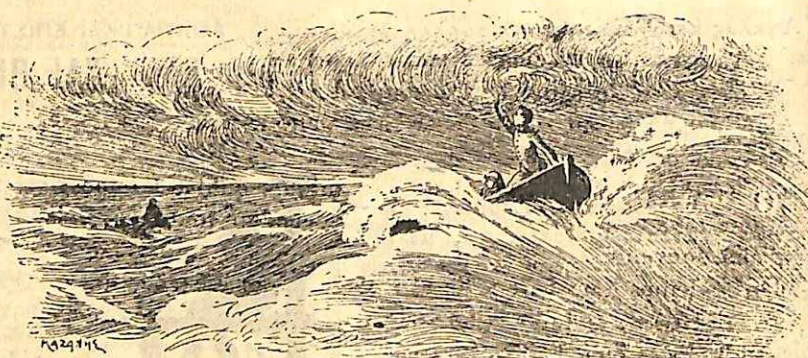
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

«Ναί, ναι, εξηκολούθησεν ὁ Τώνης. Φθάνει νὰ πάρω τὴν βάρκα, ποῦ εἶδα τόσες φρεσὲς στὴ σπηλιά, δεμένη κοντὰ στὴ θαλαμηγὸ, καὶ νὰ βγῶ στὴ θάλασσα. Περιέργω πῶς δὲν τὸ συλλογίσθηκα προηγήτερα! Κ' εἶνε πολὺ εὐκολο, ἀφοῦ ξεύρω νὰ κωπηλατῶ.»

Καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ, διότι τοῦ ἤλθεν αὐτὴ ἡ ιδέα, ὁ Τώνης ἔφερε τὰ δάκτυλά του εἰς τὰ χεῖρά κ' ἔστειλεν ἕνα φίλημα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία ἐκεῖ-κάτω, εἰς βάθος ἑκατὸν ἴσως μέ-

«— 'Εμ-
πρός! ἐμ-
πρός! ἐσυλ-
λογίσθη ὁ
Τώνης.
Πρέπει νὰ
κερδίσω τὸν
χαμένο και-
ρό!»

Καὶ τρέ-
χων, κατῆλ-
θεν ἐντὸς ὁ-
λίγου τὴν ἀ-
τραπὸν κ'
εὐρέθη εἰς
τὸν Κόκκινον Πύργον. Ἀλλὰ μόλις ἐ-

«Μία βάρκα ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὴν θαλαμηγόν...» (Σελ. 402, στ. α'.)

ζῖ των. — «Νὰ πόρῃ ἡ ὀργή! ἐσυλλο-
γίσθη ὁ Τώνης ἀνυπόμονος, τί ἐπαθε σή-
μερα αὐτός;.. μήπως ἔχει σκοπὸ νὰ
μείνῃ μαζὶ μας ὅλη τὴν ἡμέρα;...»

Εὐτυχῶς ὁ Μιχάλης δὲν ἐδράδυνε νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Πύργον, ὅπου τὸν ἐ-

φώναξαν διὰ κάποιον ὑπηρεσίαν, καὶ ὁ
μικρὸς μας φίλος ἠμπόρεσεν ἐπὶ τέλους
νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ἡ ὥρα ἦτο τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι.
Ἀφοῦ ἐκύτταξεν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη,
διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τοὺς ἐβλεπε κα-
νεῖς, ὁ Τώνης ἐπλησίασεν ἐξαφνικὰ τὴν
Ναδίαν, ἡ ὁποία ἐπαίειν ὀλίγον μακρό-
τερα, καὶ μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι τῆς κά-
μνει παιγνίδι, τὴν παρέσυρε καλπάζων
πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο δεμένη ἡ βάρκα.

Ἡ μικρά, τρομαγμένη ὀλίγον, ἤρχισε
νὰ φωνάζῃ ὁ Τώνης ὅμως δὲν ἤκουε
τίποτε.

— «Εἰς, Ναδία, τῆς ἔλεγε, πᾶμε
γρήγορα! (*) Πρόκειται νὰ φύγουμε, νὰ
σωθῶμε!»

Κ' ἐξηκολούθησε νὰ τὴν τραβᾷ, νὰ
τὴν ἀναγκάζῃ νὰ τρέχῃ διὰ τῆς ἀτρα-
ποῦ, ἕως ὅτου ἐφθασαν, ἀσθμαίνοντες
καὶ οἱ δύο, εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐκεῖ ὁ
Τώνης ἐκύτταξεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὅπ-
ισω του, ἀλλὰ δὲν εἶδε ψυχὴν. Ὅλον
τὸ προσωπίκον τοῦ Πύργου, τὴν στιγμὴν
ἐκείνην, ἦτο ἀπασχολημένον ἄλλοῦ.

Ἀφόδως τότε, καὶ κρατῶν πάντοτε
τὴν Ναδίαν ἀπὸ τὸ χεῖρ, ὁ μικρὸς εἰ-
σῆλθεν εἰς τὸν θρομίσκον, ὁ ὁποῖος πε-
ριέβαλλεν ἐσωτερικῶς τὸ σπήλαιον ἔ-
πειτα ἐσῆκωσε τὴν Ναδίαν εἰς τὴν ἀγ-
καλιάν του κ' ἐπήδησεν εἰς τὴν βάρκαν.

Ἡ Ναδία ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου,
ἀλλ' ὁ Τώνης τὴν ἐθλίψεν εἰς τὸ στή-
θος του, διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ ροβᾷσαι, μικρὴ μου
Ναδία, τῆς εἶπε. Ὅταν εἶσαι μαζὶ μου,
τί ἔχεις νὰ φοβηθῇς;

Αὐτὰ ἐλέγχθησαν τὸσον τρυφερά, τό-
σον στοργικὰ, ὥστε ἡ Ναδία ἐνεπαρρύν-
θη ἀμέσως καὶ ἤρχισε νὰ γελά μ' ἐμπι-
στοσύνην.

Ὁ Τώνης δὲν ἔχασε τότε καιρόν.
Ἐβλυσεν ἀμέσως τὴν βάρκαν, — ἦτο συ-

ζῖ των. — «Νὰ πόρῃ ἡ ὀργή! ἐσυλλο-
γίσθη ὁ Τώνης ἀνυπόμονος, τί ἐπαθε σή-
μερα αὐτός;.. μήπως ἔχει σκοπὸ νὰ
μείνῃ μαζὶ μας ὅλη τὴν ἡμέρα;...»

Εὐτυχῶς ὁ Μιχάλης δὲν ἐδράδυνε νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Πύργον, ὅπου τὸν ἐ-

φώναξαν διὰ κάποιον ὑπηρεσίαν, καὶ ὁ
μικρὸς μας φίλος ἠμπόρεσεν ἐπὶ τέλους
νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ἡ ὥρα ἦτο τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι.
Ἀφοῦ ἐκύτταξεν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη,
διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τοὺς ἐβλεπε κα-
νεῖς, ὁ Τώνης ἐπλησίασεν ἐξαφνικὰ τὴν
Ναδίαν, ἡ ὁποία ἐπαίειν ὀλίγον μακρό-
τερα, καὶ μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι τῆς κά-
μνει παιγνίδι, τὴν παρέσυρε καλπάζων
πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο δεμένη ἡ βάρκα.

Ἡ μικρά, τρομαγμένη ὀλίγον, ἤρχισε
νὰ φωνάζῃ ὁ Τώνης ὅμως δὲν ἤκουε
τίποτε.

— «Εἰς, Ναδία, τῆς ἔλεγε, πᾶμε
γρήγορα! (*) Πρόκειται νὰ φύγουμε, νὰ
σωθῶμε!»

Κ' ἐξηκολούθησε νὰ τὴν τραβᾷ, νὰ
τὴν ἀναγκάζῃ νὰ τρέχῃ διὰ τῆς ἀτρα-
ποῦ, ἕως ὅτου ἐφθασαν, ἀσθμαίνοντες
καὶ οἱ δύο, εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐκεῖ ὁ
Τώνης ἐκύτταξεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὅπ-
ισω του, ἀλλὰ δὲν εἶδε ψυχὴν. Ὅλον
τὸ προσωπίκον τοῦ Πύργου, τὴν στιγμὴν
ἐκείνην, ἦτο ἀπασχολημένον ἄλλοῦ.

Ἀφόδως τότε, καὶ κρατῶν πάντοτε
τὴν Ναδίαν ἀπὸ τὸ χεῖρ, ὁ μικρὸς εἰ-
σῆλθεν εἰς τὸν θρομίσκον, ὁ ὁποῖος πε-
ριέβαλλεν ἐσωτερικῶς τὸ σπήλαιον ἔ-
πειτα ἐσῆκωσε τὴν Ναδίαν εἰς τὴν ἀγ-
καλιάν του κ' ἐπήδησεν εἰς τὴν βάρκαν.

Ἡ Ναδία ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου,
ἀλλ' ὁ Τώνης τὴν ἐθλίψεν εἰς τὸ στή-
θος του, διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ ροβᾷσαι, μικρὴ μου
Ναδία, τῆς εἶπε. Ὅταν εἶσαι μαζὶ μου,
τί ἔχεις νὰ φοβηθῇς;

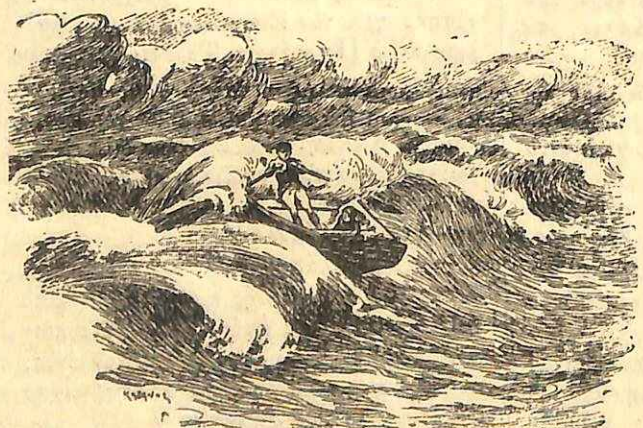
Αὐτὰ ἐλέγχθησαν τὸσον τρυφερά, τό-
σον στοργικὰ, ὥστε ἡ Ναδία ἐνεπαρρύν-
θη ἀμέσως καὶ ἤρχισε νὰ γελά μ' ἐμπι-
στοσύνην.

Ὁ Τώνης δὲν ἔχασε τότε καιρόν.
Ἐβλυσεν ἀμέσως τὴν βάρκαν, — ἦτο συ-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σελ. 393.

«Ἐσῆκωσε τὴν Ναδίαν εἰς τὴν ἀγκαλιά του...»
(Σελ. 400, στ. γ'.)

«Ἡ πάλῃ αὐτὴ ἐναντίον τῶν στοιχείων...» (Σελ. 401, στ. δ'.)

νηθισμένος εἰς τοιοῦτου εἶδους ἐργασίαν. —
ἤρπασε τὰ κουπιά καὶ ἀφίνων τὴν Να-
δίαν, ἡ ὁποία εἶχε καθήσῃ εἰς τὸ βάρ-
θος τοῦ σκαριδίου, ἤρχισε νὰ κωπηλα-
τῇ δεξιῶς πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ σπηλαίου,
ἡ ὁποία ἠνοιγέτο ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰς
ἀπόστασιν πενήντα περίπου μέτρων.

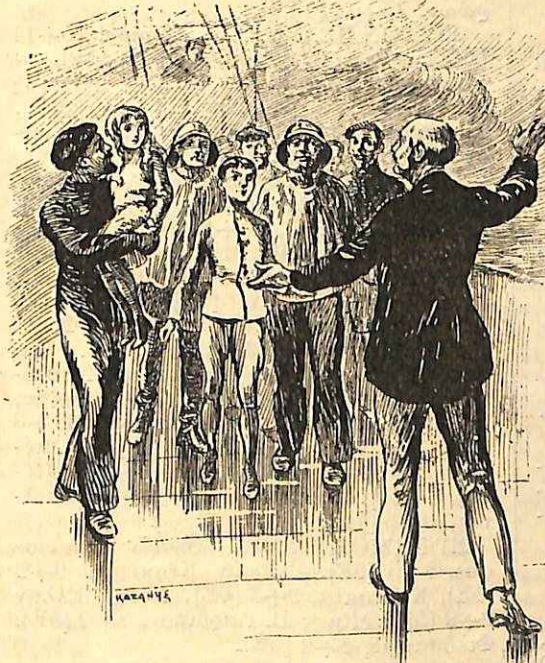
Ἐπειδὴ ὁ Τώνης ἐκωπηλάτει ὡς
ψαρῆς, ἐφθασαν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀνοιγμα
ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν. Ἀλλ' ἡ μικρὰ
βάρκα, ἂν καὶ καλῶς ὀδηγουμένη, μό-
λις τὸ ὑπερέβη, ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἐπὶ
τῶν κυμάτων ὡς κέλυρος αὐγοῦ. Ὁ μι-
κρὸς θαλασσινὸς, κυττάζας ἐμπρός του,
παρετήρησε τότε, ὅτι ἡ θάλασσα ἤρ-
χισε νὰ φρίζῃ μακρὰν, ὅπως ὅταν ἐγ-
γίξῃ τρικυμία. Τὰ κύματα, χωρὶς νὰ
εἶνε ἀκόμη μεγάλα, ἐφώρμων κατ'
ἀλλήλων μὲ μανίαν κ' ἐκαβαλλικεύον-
το. Ὅσάκις δὲ ἐπανέπιπτον ἀποχω-
ριζόμενα, ἐσχηματίζετο μία μακρὰ
ταινία ἀφροῦ, τὴν ὁποίαν παρέσυρε τὸ
ἐπόμενον κύμα.

— «ὦ! ἐκαμεν ὁ Τώνης. Αὐτὸ
δὲν μ'ἀρέσει καθόλου!»

Καὶ ἐξ ἐνστίκτου, ὅπως ἐβλεπεν
ἄλλοτε τὸν πατέρα του νὰ κάμνῃ, ἐτή-
κωσε τὸ κεφάλι του κ' ἐκύτταξε τὸν
οὐρανόν.

Ἡτο γεμάτος ἀπὸ μεγάλα σύννεφα
μαῦρα, βαρεῖά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ φέρουν
μαζί των ἀστραπάς καὶ κεραυνούς.
Συγχρόνως ἐφύτα δυνατὸς ἄνεμος ἀπὸ
τὸ πέλαγος, καὶ αἱ πνοαὶ του, ὀλονὲν
ἰσχυρότεραι, ἐσάρωναν τώρα τὰς κρυ-
φὰς τῶν κυμάτων.

Ὁ Τώνης ἐνόησεν, ὅτι εἶχε νὰ πα-
λαίσῃ... Ἡ βάρκα, ἅμα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν
θρομίσκον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπροστάτευεν,
ἤρχισε νὰ χορεύῃ ροδερά κ' ὁ Τώνης

«Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἰδαν.» (Σελ. 402)

ἐβάλε τὰ δυνατὰ του διὰ νὰ ποφύγῃ τὴν
δίνην, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζε τὸ κύμα
τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους, συγκρουόμενον
μὲ τοὺς βράχους, οἱ ὁποῖοι ἐκλείαν τὸ
σπήλαιον.

Ἀπεμακρύνθη εὐτυχῶς ἀπὸ τὸ ἐπι-
κίνδυνον ἐκεῖνο μέρος, ἀλλὰ, μὲ ὅλας
τοὺς προσπάθειάς, δὲν κατάρθωνε νὰ
προχωρήσῃ τὴν βάρκαν του ὅσον καὶ ὁ

«Ὁ Τώνης ἤρχισε νὰ σ' ἐλθῇ τὸ αὐτὸ σχέδιον σήμα.» (Σελ. 402)

που ἤθελε. Ἡ πάλῃ αὐτὴ ἐναντίον τῶν
στοιχείων διήρκεσε σχεδὸν μιστὴν ὥραν,
μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τώνης, ἀπελπίς, ἡ-
ναγιάσθη νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θά-
λασσα ἐμαίνετο (*). Ἡ βάρκα
εἶχεν ἀφεθῇ νὰ πηγαίη μόνῃ
τῆς ὅπου ἤθελε καὶ ὁ Τώνης,
γεμάτος ἀγωνίαν, εἶδε μετ' ὁ-
λίγον ὅτι ἐφέρετο πρὸς τὴν ἀ-
κτὴν καὶ ὅτι θὰ ἐθραύετο ἐπὶ
τῶν βράχων.

Ἀγρία ἀπελπισία τὸν ἐκυ-
ρίευσεν τότε καὶ εἰς τὰ χεῖλη
του ἀνέβησαν λυγμοί. Ἐπῆρε
τὴν Ναδίαν εἰς τὴν ἀγκαλιά
του καὶ τῆς εἶπε:

— Συγχώρεσέ με, μικρὴ μου
Ναδία, γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ αἰτίας
τοῦ χαμοῦ σου. Ἀλλὰ ἐνόμισα
ὅτι θὰ σοῦ κάμω καλὸ, ὅτι θὰ
σὲ σώσω... Συγχώρεσέ με, σὲ πα-
ρακαλῶ, συγχώρεσέ με!..

Ἡ Ναδία, ὡς νὰ ἐννοοῦσε καὶ
αὐτὴ τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς
των, ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Οὕτω
τὰ δύο δυστυχισμένα παιδιὰ,

(*) Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλ. σελ. 393

κλαίοντα κ' ἐναγκαλιζόμενα σφιγτά,
ἐπέρασαν τὰς σκληροτέρας στιγμὰς τῆς
ζωῆς των.

Ὅλιγον ἀκόμη, τῶντι, καὶ ἡ βάρκα
τῶν θὰ ἐγίνετο κομμάτι εἰς τοὺς βρά-
χους, κατὰ τῶν ὁποίων ἡ θάλασσα ἐξη-
κολούθει νὰ ἐφορμᾷ μανιώδης. Δὲν ἀ-
πεῖγε παρὰ ὀλίγα μέτρα...

Ἐξάρνα ὅμως, ὡς ἐκ θαύματος, ἀ-
νηρπάγη ἀπὸ ἕν ρεῦμα ἀμπώτιδος,
ἐξ ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται
συνήθως παρὰ τὰς ἀκτὰς καί, ἐντὸς
ὀλίγων λεπτῶν, παρεσύρθη πρὸς τ'
ἀνοικτὰ.

— Σωθῆκαμε! ἐφώναξεν ὁ Τώνης,
σωθῆκαμε!

Καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ, καθὼς
ἐκρατοῦσε τὴν μικρὰν Ναδίαν, τὴν
ἐσφίξεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δυνατώ-
τερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ, δλέπουσα ἐ-
ξάρνα τὸ πρόσωπον τοῦ Τώνη χαρού-
μενον, ἐνόησεν ὅτι κατὰ εὐχάριστον
εἶχε συμβῇ καί, περιβάλλουσα μὲ τὰ
χεράκια τῆς τὸν λαιμόν του, ἀπέθεσε
δύο φιλάκια εἰς τὰ μάγουλά του.

Ἐν τούτοις τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν ἀ-
κόμη ἐκτὸς κινδύνου, διότι ἡ βάρκα,
ἀκυβέρνητη πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ
παρασύρεται ἀπὸ τὰ κύματα, τὰ ὁ-
ποῖα ἐγίνοντο ὁλοὲν ἰσχυρότερα.

Ὁ Τώνης, ἀναπαυθεὶς ἐν τῷ με-
ταξῷ, ἀνέλαβε τὰ κουπιά, καὶ μὲ κί-
νημα πλήρες αὐτοπεποιθήσεως ἐφώ-
ναξεν:

— «ὦ, αὐτὴ τὴ φορὰ, θὰ σὲ σώσω!
Κι' ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ, μὲ δ-
λὴν τοῦ τὴν δύναμιν.

Δυστυχῶς, τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον πρὸ
ὀλίγου εἶχε σώσῃ τὴν βάρκαν ἀπὸ ἁμε-
σον κινδύνου, τὴν εἶχε παρασύρῃ πολὺ
μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκτὴν, ἡ ὁποία θὰ εὐ-
ρίσκετο τώρα εἰς τριακοσίαν τοῦλάχισ-
τον μέτρων ἀπόστασιν.

— Μπᾶ! θὰ φθάσω! εἶπεν ὁ Τώνης.
Καὶ στρέψας τὴν πρῶραν τοῦ πρὸς τὴν
ξηράν, ἐξηκολούθησε νὰ κωπηλατῇ ἀ-
νεκδοτῶς. Ἡ ἀπόστασις ὁλοὲν ἡλαττοῦτο.

Ἀλλ' ἡ
δύναμις ἐ-
νὸς παι-
διοῦ ἔχει
ὅρια, τὰ ὁ-
ποῖα, μεθ'
ὀλην τοῦ
τὴν θέλη-
σιν, δὲν εἰ-
νεδυνατὸν
ναῦπερδῇ.
Καὶ τί ἡμ-
ποροῦσε
νὰ κάμῃ
τὴν ὥρᾴ
δυστυχῆς
Τώνης ἐ-
ναντίον μι-

«Καίμενα παιδιὰ! ἐψιθύρισε...»

ας ἀπεράντου θαλάσσης μαινομένης!..

Μετ' ὀλίγον ἐνόησαν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἀνωφελῆ καὶ ὅτι πότε δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ νικήσῃ τὸ ρεύμα, τὸ ὅποιον, ὅσον καὶ ἂν ἐπροχώρει, ἡ δάρκα πρὸς τὴν ἀκτὴν, τὴν ἐπανεφέρει πρὸς τὰ νοτιοκτὰ.

Βλέπων τότε, ὅτι τὰ νερά ἤρχισαν νὰ κατακλύζουν τὸ μικρὸν τοῦ σκάφους, ὁ Τῶνης ἄφαισε ἀπληπισμένος τὰ κουπιὰ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, χωρὶς μάλιστα νὰ παρατήρησῃ, ὅτι ἡ Ναδία, διὰ νὰ ποῦν τὴν εἰσβολὴν τῶν κυμάτων, τὸν εἶχε πλησιάσῃ, εἶχεν ἀκουμβήσῃ τὸ κεφάλαιόν της εἰς τὰ γόνατά του καὶ, συντετριμμένη ἀπὸ τὴν κούρασιν, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ...

Οὕτω τὰ δύο παιδιὰ ἐπερίμεναν τὸν θάνατον, ὁλομόναχα μέσα εἰς μίαν βάρκαν, τὴν ὁποίαν, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, θὰ κατέπιπεν ἡ θάλασσα. Τὶ φορικώδης εἰκὼν!

Ἀλλ' ἰδοὺ ἔξαφνα ὁ Τῶνης, ἐγείρων τὴν κεφαλὴν, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐσηκώθη ὀρθίως, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ὅτι μὲ τὸ κίνημα τοῦτο ἐρρίψε τὴν Ναδίαν εἰς τὸ μέσον τῆς βάρκας.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων εἶχε διακρίνῃ μίαν μεγαλοπρεπὴ θαλαμηγόν, ἡ ὁποία, παραπλέουσα τὴν ἀκτὴν, ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος των.

Ἡ θαλαμηγὸς αὐτὴ, ἐμφανιζομένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρικυμίας, ἦτο διὰ τὸν Τῶνην καὶ τὴν Ναδίαν, ἡ σωτηρία, ἡ ἀνέλπιστος σωτηρία, ἡ ἐκ Θεοῦ!

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ὁ μικρὸς ἐβγαλε τὸ μανδύλιν του, τὸ ἔδεσε σφιχτὰ εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς κουπιοῦ καὶ ἤρχισε νὰ σείῃ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του τὸ αὐτοσχέδιον τοῦτο σῆμα...

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἀγωνίας, ἡ θαλαμηγὸς ἐσταμάτησε καὶ συγκρότως ἐσφύριξε, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ κινουμένη βάρκα ἐθεάθη.

Τὶ στιγμήν χαρᾶς ἦταν ἐκείνη! Ποτὲ δὲν θὰ τὴν λησμονήσῃ ὁ Τῶνης εἰς τὴν ζωὴν του!...

Ἐν τῷ μεταξύ, μία ἄλλη βάρκα ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν θαλαμηγὸν καὶ, μὲ τὴν ἰσχυρὰν κωπηλασίαν ὁκτώ ἀνδρῶν, διηυθύνθη πρὸς ἐκείνην, ὅπου εὐρίσκοντο ὁ Τῶνης καὶ ἡ Ναδία.

Μετ' ὀλίγον τὰ σκαφίδια ἐπλησιάσθησαν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀνηρπάγησαν ἀπὸ δύο ναύτας καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὴν βάρκαν τῆς θαλαμηγού. Ἦτο καιρὸς διότι κατάκοπα, ἐξηνητλημένα, διάβροχα, τὰ παιδιὰ ἐπεσαν λιπόθυμα.

Ἡ βάρκα τῆς σωτηρίας ἐπέστρεψε τότε εἰς τὴν θαλαμηγόν, ἡ ὁποία μὲ πολὺν κόπον ἐκρατεῖτο εἰς τὴν θέσιν

τῆς, καὶ διὰ μιᾶς σχοινίης κλίμακος, ἐσπευσαν νὰναβιδάσουν τοὺς μικροὺς ναυαγούς εἰς τὸ κατάστρωμα.

Τὸ κατάρθωσαν ὅχι χωρὶς κόπον, καὶ δύο ἄνδρες ὤρμησαν τότε πρὸς τὰ λιπόθυμα παιδιὰ, διὰ νὰ τοῖς ἐπιδαψιλεύσουν περιποιήσεις.

Ὁ Τῶνης καὶ ἡ Ναδία δὲν ἤργησαν νὰ συνέλθουν. Ἐνας ἄνθρωπος τότε, τὸν ὅποιον εἰδοποίησαν περὶ τοῦ συμβάντος, ἐπλησίασε καὶ αὐτός, διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς ναυαγούς καὶ μόλις τοὺς εἶδε, δὲν ἤμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μίαν μεγάλην κραυγὴν χαρᾶς.

— Τῶνη! ἐφώνησε. Ναδία!...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, — τὸ ἐμάντευσατε, — δὲν ἦτον ἄλλος ἀπὸ τὸν γέροντα Ἰβάν, διότι καὶ ἡ θαλαμηγός, ἡ ὁποία εἶχε σώσῃ τὰ παιδιὰ, δὲν ἦτο παρὰ ἡ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος Σεργίου.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἡ τύχη, ἡ ὁποία, τὴν ὥραν ἐκείνην, τὴν εἶχεν ὁδηγήσῃ ἐκεῖ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε 'Οδηγὸς, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίρνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείας τοῦ Βυζαντίου

		ΣΙ		
	ΔΙ	Ι	ΑΙ	
Α	ΑΜ	ΠΕΡ	ΠΩ	Α
	ΝΙ	Α	ΙΝ	
		ΣΙ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Κρατῶν τῆς Ἀσίας.

β') Ρογωαίρνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Ναυτικοῦ

Τίς π ῖ λ ο ς χωρεῖ χιλιάδας κεφάλια;

γ') Διὰ τοὺς Τελιομαδεῖς

Pl***-d*-rg*nt-n*f*t-j*m**s-m*rt*ll*.

Νάναγνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται ἀπαρατήτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Ρύσεις τοῦ 48ου φύλλου

α') Ἀξίος, Στρυμών, Ἀλιάκμων, Νέστος, Ἀῶς. β') Πιστὸν (ΠΙΠΗΣ ΤΟΝ...)—γ') Après la pluie, le beau temps.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνας περιηγητὴς πρὸς μικρὸν χωριότατον: — Μὰ γιατί ὑπάρχουν ἐδῶ τόσα παιδιὰ ὑπόλυτα; — Μὰ ἔτσι γεννιοῦνται στὸ χωριό μα; τὰ παιδιὰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθοπαρμένης Χίου

Στὸ Σχολεῖο.
— Πόθεν κατὰγεσθε σεις, Τάκη;
— Ἐκ Πειραιῶς.
— Σεῖς, Γεώργιο;
— Ἐξ Αἰγίνης.
— Καὶ σεις, Νίκο;
— Ἐξ ἀπ' ἐδῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρους

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 157ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
[Διὰ τὴν Β'. ἐξαμηνίαν τοῦ 1916]

Ὁ 157ος Διαγωνισμός, τοῦ ὁποῦ δημοσιεύω σήμερον τὰ ἀποτελέσματα, ἐπικηρύχθη εἰς τὸ 20ὸν φύλλον καὶ εἶνε ὁ τρέχων. Ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ δηλαδὴ δημοσιεύονται ὅλον ἐγκριμέναι Ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσις θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Κατόπιν ἔρχεται νὰ δημοσιεῖται ἀπὸ τὰς ἤδη στελλομέναις συλλογὰς τοῦ νέου 161ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ προθεσμία λήγει τὴν 15 Δεκεμβρίου.

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν κάθε ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσας δημοσιεύσεις Ἀσκήσεις περιείχον τὴν Συλλογὴ τοῦ διαγωνιζομένου, ὁ δὲ δεύτερος πόσας ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως ὠραῖαι. Τὸ ὅρισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἔχοντων τὸ ἴδιον ἄριστον, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλειότερον. — Ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ὁ συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων εἰς ἕκαστον Εὐσήμιον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειοῦντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τὴν ηλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κάνια, 15+15 [15Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Μεγάλη Ἑλλάς, 15+15 [15Ε], Χάρις, 15+15 [15Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χιανὴ Ἀνδοδόμη, 15+13 [14Ε]. — Πατρίς τῶν Ἑρῶν, 15+12 [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σείριος, 15+11 [13Ε]. — Ἀκτὶς Ἠλίου, 15+10 [12Ε]. — Τουρκομερίτης, 14+9 [11Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Φράουλα, 15+11 [13Ε], Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, 15+10 [12Ε], Κωνσταντίνος Κανάρης, 15+9 [12Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀρισσαϊκὸν Ἀγκαθῶν, 14+8 [11Ε], Νοσταλγία, 14+7 [10Ε], Πουήτρια Σαπφώ, 15+6 [10Ε], Τρελλὴ Ἀγάπη, 12+8 [10Ε], Μυστηριώδης, 14+6 [10Ε], Ἀρχιζυζάνιον, 14+6 [10Ε], Ἡρώς Ἑλληνοπούλα, 12+7 [9Ε], Παναγίς, 14+5 [9Ε], Προξέλλα, 12+6 [9Ε], Φρουρὸς τῆς Πατρίδος, 12+6 [9Ε], Ἰω. Πελεκάνος, 12+6 [9Ε], Ἀτρόμητο Ναυτοπούλο, 13+5 [9Ε], Ἡρώς Βελισσαρίου, 13+5 [9Ε], Ἐρως τῆς Πατρίδος, 14+3 [8Ε], Μακεδὼν, 13+3 [8Ε], Δάφνης Στέφανος, 10+5 [7Ε], Τρελλὸς Κεφαλλονίτης, 8+6 [7Ε], Σκλαβωμένος Μικρασιάτης, 9+5 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νεαρὸς Φιλόσοφος, 8+5 [6Ε], Ὁραία Κέρκυρα, 9+3 [6Ε], Κυκλαμιά, 9+3 [6Ε], Νέος Ἑλληνας, 9+2 [5Ε], Μίμης Β. Δαυδίκος, 8+2 [5Ε], Φιλόπατρις, 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τιάγκος, 15+12 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλελευθέρα Ἑλληνίς, 15+11 [13Ε]. — Πανήγυρις, 15+10 [12Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ρεζεντά, 15+10 [12Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωνσταντίνου-πολίτου Διαβολάκι, 15+9 [12Ε]. — Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, 14+9 [11Ε]. — Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς, 15+8 [11Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Μία Τρελλοῦλα, 15+9 [12Ε], Ἐνδοξος Κυανόλευκος, 14+9 [11Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, 15+7 [11Ε], Ἀληθοῦς τοῦ Διαβολάκι, 15+7 [11Ε], Ἀκάκιος—Κύκλωρος, 13+9 [10Ε], Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπταλόφου, 15+8 [10Ε], Κελαροῦν Ρυάκιον, 12+8 [10Ε], Πηλεὺς, 12+8 [10Ε], Δευτεριά τοῦ Σκλάβου, 13+7 [10Ε], Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ, 13+7 [10Ε], Ὁραία Γαλάτεια, 13+7 [10Ε], Ἑλληνικὴ Καρδιά, 14+6 [10Ε], Φιλελευθέρη Κερκυραία, 11+8 [9Ε], Ἐκτωρ Ἀλβας, 12+7 [9Ε], Κυριακὸς Ἀσπύρι, 12+7 [9Ε], Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, 12+7 [9Ε], Καρῆτις, 12+6 [9Ε], Πόθος τῆς Πατρίδος, 12+6 [9Ε], Μικρὸς Τρόκευ, 13+5 [9Ε], Ἡρώς τῶν Βαλκανίων, 14+4 [9Ε], Ἐνετικὸς Λέων, 10+7 [8Ε], Στεφ. Ι. Μακρυμύχλος, 11+6 [8Ε], Δοξασιμένη Γιούτζια, 11+6 [8Ε], Πρόσφυς, 13+4 [8Ε], Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, 13+4 [8Ε], Στενημαχιώτικη, 9+7 [8Ε], Ἡρωϊκὴ Κρήτη, 10+6 [8Ε], Ἑλληνοπούλα, 10+6 [8Ε], Κόρη τοῦ Πολεμιστοῦ, 10+6 [8Ε].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, δὸς Εὐριπίδου τὴν 8ην Νοεμβρίου 1916.

ΜΕ χαρὰν ἐδιθάσας, Κόρη τοῦ Μοριᾶ, ὅσα μοῦ γράφεις διὰ τὰ ἐφετεῖνά μου μυθιστορήματα, διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ σοῦ ἔκαμαν τὰ λόγια τοῦ Παύλου Χλωμοῦ, διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχεις καὶ διὰ τὴν ἀδελφοφιλίαν ποῦ ἔχεις διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχεις «ἕνα μεγαλῶδες πολὺ».

Ἡ Τίς μοῦ καταγγέλλει ἕνα νόστιμο: ὅτι ἡ Τρισεύγενη δὲν εἶνε ὅσον φαντακὴ δημοτικὴ θέλει νὰ φαίνεται, διότι μίαν ἑλθεῖν τῆς «Ἡ γυνὴ παρ' Οὐμῶν» τὴν ἔγραψεν εἰς αἰμιγὴ καθαρεύουσας, ἐνῷ ἡ Τίς τὴν ἔγραψεν εἰς δημοτικὴν. Τὶ ἀπολογεῖται—ἂν καὶ ἔκαμε καλὰ,— ἡ ἀγαπητὴ μας φαντακὴ;

Δοξασιμένη Ρῆνη, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ὠραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα γράμματά σου. Ἐλαβὰ καὶ τὰς οἰκονομικὰς φωτογραφίας, τὰς ὁποίας ἐφύλαξα εἰς ἀνάμνησιν. Περισσότερα δὲν ἐπιτρέπει ὁ χώρος.

Δὲν εἶνε δυνατόν, Φειδία. Κανεῖς δὲν ἔγινεν ἔτσι ἀμέσως καὶ ἐξ ἀποφάσεως συνεργάτης μου. Ὁ Τέλλος Ἀγας, καὶ ὅποιοι ἄλλοι, εἰργάσθησαν πρῶτα πολὺν καιρὸν καὶ διέπραξαν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἰδοὺ ἡ Ρόδος...

Ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, φυλλομετρῶν κατ' αὐτὰς τὸ «Μέγα Λεξικὸν τῶν Συγχρόνων» τοῦ Ἰταλοῦ Ἀγγέλου Δεκουβερνάτις, εὖρε καὶ τὰ ἐξῆς, τὰ ὁποία εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στηλῇ ἐν μεταφράσει: «Παπαδόπουλος Νικόλαος, Ἑλληνας ἐκδότης ἐξ Ὑδρας, διευθυντὴς ἐκδοτικῶν παιδικῶν περιοδικῶν, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ ὕψος τῶν ἐν τῇ Δύσει ἐνδεδεμένων καὶ παρέχει μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν».

Μὰ εἶνε ἀπλούστατο, Ἐπ. Α. Καρ. ὅτι πληρώσῃς μίαν δραχμὴν, θὰ διαλέξῃς ἕνα ψευδώνυμον καὶ θὰ λαμβάνῃς μέρος διωκῶν εἰς τοὺς Διαγωνισμούς καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἐπειὰ σιγά—σιγά; θὰ μάθῃς καὶ θὰ ἐννοήσῃς ὅλα αὐτὰ, ποῦ δὲν τὰ ἐννοεῖς τώρα, διαβάζων τὸν Ὁδηγόν.

Συμφωνῶ καὶ ἐγώ, Ἀκτὴ, ὅτι εἰς τὰ τετραδία τῶν Μ. Μυστικῶν δὲν πρέπει νὰ γράφεται τί-

[ΣΕ], Χρυσανγὴ, 10+6 [8Ε], Ὀλύμπιος Ζεὺς, 11+5 [8Ε], Βουλγαροφάγος Ἑλληνας, 12+4 [8Ε], Χαμὸγελο τῆς Νίκης, 12+4 [8Ε], Ζλάτ, 9+6 [7Ε], Τυσερραίου, 10+5 [7Ε], Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, 10+5 [7Ε], Δόξα τῶν Παρθῶν, 10+5 [7Ε], Χρυσὴ Ἀκτὴς, 8+6 [7Ε], Ναυτάκι τῶν Σπετειῶν, 9+5 [7Ε], Νεράιδα τοῦ Βοσπόρου, 9+5 [9Ε], Ἀρχιμῆδης, 10+4 [7Ε], Κοσμοκράτωρ, 9+4 [6Ε], Βουλγαρομάχος Ἑλληνας, 9+4 [6Ε], Τρελλὴ Κορφατοπούλα, 10+3 [6Ε], Ἑγγλεζάκι, 10+3 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἰππεὺς τοῦ Θανάτου, 8+4 [6Ε], Νικηφόρος Στρατηλάτης, 10+2 [6Ε], Μ. Κομανὸς, 8+3 [5Ε], Προθυπουργὸς τῶν Ποιτικῶν 7+3 [5Ε], Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας, 8+2 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀλιεύς τῶν Μαργαριτῶν, 15+11 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, 14+8 [11Ε]. — Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας, 14+8 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνδρείον Κυπρίοπουλον, 13+7 [10Ε]. — Παλλων Ρυαξ, 13+7 [10Ε]. — Μαριέτα Ἐδνα. Σβορώνου, 14+6 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κόρη τοῦ Γαλιού, 12+7 [9Ε], Ἑλληνας Στρατιώτης, 12+6 [9Ε], Κατωκίαν τῶν Παρθῶν, 11+6 [8Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνθισμένη Πασχαλιά, 5+2 [3Ε]. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ποτε ἄλλο ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις. Πρῶτασι; ἔξαφνα περὶ ἀνταλλαγῆς κάρτ—ποστὰλ δὲν εἶχε καμμίαν θέσιν εἰς τὰ τετραδία. Γίνεται διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας.

Βεβαίως πρέπει νὰ συμμορφωθῇς, Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, μὲ τὰς ὑποδείξεις τῶν καθηγητῶν σας. Ἄλλως τὸ εἶς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὁ καθηγητὴς σας δὲν σὰς εἶπε τίποτε παράξενον. Αἱ ἐκθέσεις τοῦ Σχολείου πρέπει νὰ γράφονται εἰς τὴν γλῶσσαν ποῦ διδάσκασθε ἐκεῖ, διὰ νὰ τὴν μαθαίνετε καλλίτερα. Μπορεῖτε νὰ πῆτε, ὅτι δὲν σὰς χρειάζεται;

Ἐξακολουθοῦν ἀθεοαί αἱ ἀνανεώσεις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ 1917. Ἐπίσης καὶ τὸ ξεπλάθωμα, πολὺ ζωηρόν. Εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ τοὺς ἀνανεοῦντας καὶ τοὺς ξεπλάθοντας. Πόσο μὲ ἀνακουφίζουν εἰς τὰς δεινὰς αὐτὰς περιστάσεις!...

Η "ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ."

Τὰ ἐξῆς ὠραῖα μοῦ γράφει ἡ Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ: «Δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσην μεγάλην χαρὰ εἶδα, ὅτι σκέπτεσαι νὰ δημοσιεύσῃς τὴν Μυστηριώδη Νήσον. Εἴχαμε διψᾶσιν πᾶσι γὰρ κανένα ἔργον τοῦ Βέρν. Δὲν τὴν ἔχομε διαβάσει, Διάπλασις μου, καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσῃς. Κι' ἂν μερικοὶ τὴν ἔχουν διαβάσει, πρέπει νὰ τὴν στερηθῶμε ἐμεῖς, οἱ περισσότεροι; Ἐπειὰ τί θὰ πάθουν τάχα καὶ ὅσοι θὰ τὴν ξαναδιαβάσουν; Τὰ ὠραῖα ἔργα δὲν βαριέται κανεὶς νὰ τὰ διαβάσῃ, ὅχι δύο, ἀλλὰ ἑκατὸν δύο φορές...»

—Ἡ Χρυσὴ Ἀκτὴς συμπεραίνει: «Νὰ σοῦ πῶ λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω οἱ φίλοι σου τὴν Μ. Ν. διὰ νὰ δημοσιεῖσθῃ. Ἐργὸν τοῦ Βέρν καὶ μεταφράσεις τοῦ κ. Ξενοπούλου θὰ εἶνε κατὰ ὄψιν. — Ἀγνοῶν ἐπίσης τὴν Μ. Ν. καὶ μὲ πρῶτον νὰ τὴν δημοσιεύσω καὶ οἱ ἐξῆς: Πληρομένους ἡμεῖς, ὁ ὅποιος φρονεῖ ὅτι «ὠραϊότερα ἐκδοτὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ» ὁ Α. Σηλήμι, ὁ ὅποιος παρατηρεῖ, ὅτι «ἀφοῦ τὸ προτείνω ἐγώ, δὲν ἐμπορεῖται παρὰ νὰ εἶνε ὠραῖον» ὁ Βαλεντίνος Π. Μαλμὴν, χρυσοστόμος «ἀμειλίχως» ὑπὲρ ὁ «κατενύουσαι» Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος ὁ Ἀλήτης, ὁ ὅποιος «ἐδιθάσας ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ Βέρν καὶ τοῦ ἄλλου πολὺ» ὁ Ἀντ. Ἀθ. Δεληγιάννης, ὁ ὅποιος: «πρῶτον

φορὰν ἀκούει» ὅτι ὑπάρχει καὶ τέτοιον μυθιστορημα τοῦ Βέρν ὁ Ἡρώς τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Ἀθ. Σ. Καρῆλης, ὁ Π. Α. Σηλίας, ἡ Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ Βοιωτικὴ Γκολέμη, ὁ Ἀλ. Δράκος, ὁ Κ. Α. Θησῶς, ὁ Ν. Βερβίλης, τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, ἡ Χρυσὴ Καρδιά, ἡ Δόξα τῶν Βενιζέλων, ὁ Ἰωάννης Ἀλ. Τσιώνης, ἡ Ἑλδα Β., τὸ Δοξασιμένον Εἰκοσιεῖνα μὲ τὰδελφία του, ὁ Νικηφόρος Εὐζώνος, ἡ Δευτεριά τοῦ Σκλάβου, ὁ Ἡρώς Βελισσαρίου, ὁ Γερμανόπουλος, τὸ Ναυτάκι τῆς Καβάλλας, ἡ Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ, ἡ Φούλα Δελίδου, ἡ Καμέλια, ὁ Α. Β. Σ., ὁ Πέτρος Σ. Καστάνης, ὁ ὅποιος: ἀνέγνωσε τὰς 20.000 λέξεις ὑπὸ τὴν θαλάσσαν καὶ ὑπὸ τὴν Μ. Ν. περιμένει νὰ μὴ τὸ εἶς; τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ Νέμου; ὁ Νικόλαος Ι. Σταυροπούλος, ὁ Μικρὸς Σουλῶνης, ὁ Ἀριστ. Α. Βαζούρας, ἡ Ἑλευθέρος Ἀρσακίης, ὁ Κύνκος μ' ἕνα φιλολογικώτατον γράμμα, ἡ Βαρβαρομάχος Ἑλλάς καὶ ἄλλοι πολλοί. — Μόνον δύο μοῦ γράφουν, ὅτι ἔχουν διαβάσει τὴν Μ. Νῆσον: τὸ Ζιζανίαν καὶ ὁ Γερμανόπουλος Ἐπιανήσιος. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη προσθέτει: «εἶνε ἀπὸ τὰριστοῦργματα τοῦ Βέρν καὶ ἔξοχο γὰρ τὴν Διάπλασιν».

